

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SAPTAMANAL

Abonamentul:	Articole și corespondențe	Prețul inserțiunilor	Abonamentele și inserțiunile
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.	se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,	un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.	se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Al 4-lea congres al „Oștii Domnului“

— Mare adunare la Sibiu. — Festivitățile dela Rusalii —

Adunarea din anul Domnului 1935, a fraților și surorilor din tinera și viguroasa societate religioasă „Oastea Domnului“, se înșirue cu multă vrednicie alături de cele trei congrese ale anilor precedenți ținute la praznicul Cincizecimii în cetatea de reședință a Mitropoliei Ardealului.

Ostașii Domnului, sosiți în respectabil număr la serbarea de sufletească înviore, au fost întâmpinați cu deosebită bucurie și cu duhovnicească dragoste; ear dâșii, smeriți închinători ai Domnului, au răspuns și de astădată cu răsunătoare cântări cucernice și de laudă, adusă promiei cerești.

Serbarea religioasă, a fost ocrotită și condusă de înțeleptul și mult răbdătorul nostru înalt Chiriarh; ear cuvintele, cu sănatoase îndrumări și bogate în adevăr și limpezime propoveduite de preoții și de frații cânturari ai Oștii, au adâncit în inimile ascultătorilor și mai mult credința, că numai în Biserică găsim mântuirea. De aceea, Oastea Domnului a fost a Bisericii și rămâne a Bisericii, — ear ostașii primesc pe Domnul în Biserică, apărându-o și jertfindu-se pentru ea și pentru altarul ei.

Fie ca pelerinajul vrednicilor credincioși, întruniți și acum în număr impunător în centrul mitropoliei, să alcătuiască nou îndemn de nobilă înălțare și o nouă propășire în calea de-a înviora și a consolida viața religioasă a popoului românesc, și a realiza astfel idealul creștin și național, apărut și întărit de sfânta noastră biserică ortodoxă.

De față sânt la adunare numeroși membri ai societății religioase și delegați ai organizațiilor din țara întreagă.

Un sobor de preoți, în frunte cu P. S. Sa arhiereul vicar Vasile, slujește sf. Liturghie în catedrala mitropolitană. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae fiind reținut la căpătâiul mamei Sale suferinde, predica deosebită a rostit-o P. S. arhiereu vicar Vasile, tâlmăcind în pătrunzătoare cuvinte datele creștinești la sărbătoarea Cincizecimii. Credincioșii s'au împărtășit apoi cu Sfințele Taine.

Terminându-se serviciul divin, asistența a trecut în aula Academiei teologice, la adunarea de cunoaștere, unde au luat cuvântul arătându-și bucuria întâlnirii: prot. Mageru, trimis de P. S. Episcop Roman dela Oradea, prot. Em. Stoica-Sighișoara, pâr. rector N. Colan și Pr. Gh. Secaș.

După amiază, la ora 4, s'a ținut, în aceeaș sală, o adunare frățească, unde au cuvântat delegații organizațiilor, s'au executat cântece religioase de cătră corul bra-

șovean „Mântuirea“, condus de profesorul Stinghe și s'a făcut slințirea apei.

Au ținut cuvântări, potrivite festivității, pâr. profesor N. Popoviciu și Pr. M. Neagu. Cântări și recitări religioase au înălțat și mai mult atmosfera religioasă a adunării, care s'a terminat seara la ora 9.

În ziua a doua, dimineața, s'a săvârșit slujba divină de un sobor de preoți, în frunte cu I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului. Înaltul Prelat, în predica ținută, își manifestă bucuria de-a vedea întruniți în congres un număr atât de mare al credincioșilor Oștii Domnului, spunându-le că acum e prilejul ca fiecare să-și deschidă larg porțile sufletului spre a se împărtăși cu Duhul Sfânt, care lucrează pentru mântuirea noastră.

Pr. Șerpoianu-București și Prot. Turicu-Arad au rostit de asemenea frumoase cuvinte de cucernicie și învățătură.

Asistența, după sfârșitul slujbei din catedrală, s'a încononat într'o mare procesiune, înaintând spre sala Thalia. Aici s'a ținut adunarea sărbătorească sub președinția I. P. Sfințitului Mitropolit Nicolae.

Cuvântul de deschidere al înaltului prelat este următorul:

Prea Cucernici părinți și frați! Iubiții mei fii sufletesti!

Iată-ne întruniți din nou, cu ajutorul Domnului, în marea și frumoasa adunare anuală a „Oștii Domnului“. Este nespus de mare bucuria mea de a ne vedea iarăși împreună, frați veniți din toate părțile Bisericii și din toate colțurile țării noastre. Dacă în anul trecut am fost împedecat de a lua parte la Congresul Oastei, cu atât mai mult am ținut să fiu de față în anul acesta în mijlocul Vostriu. Cu toată părinteasca mea dragoste Vă salut de bun sosît și Vă împărtășesc arhiereasca binecuvântare.

Celor adormiți cinstire

Iubiții mei, dela întrunirea Oastei din anul trecut doi dintre marii păstori ai sfintei noastre Biserici au fost chemați de Domnul la sine și se cuvine să facem pomenirea lor cu laudă.

Unul a fost I. P. S. Sa Mitropolitul Pimen al Moldovei, ierarh plin de înțelepciune și care până la adânci bătrânețe a slujit Domnului. Al doilea e P. S. Sa Episcopul Grigorie al Aradului, păstor în puterea vârstei, cu neostentată râvnă pentru răspândirea evangheliei și zelos apărător al credinței ortodoxe în luptă cu sectarii, la granița de vest a țării. Ambii au fost sprijinitori ai Oastei Domnului și noi însoțindu-i cu creștinească resemnare pe dru-

mul veșniciei, să zicem: Dumnezeu să-i odihnească cu dreptii!

Dar câți și din rândurile fraților ostași, chiar de aceia cari vor fi luat parte la adunările noastre din anii trecuți, vor fi plecat din această viață! Să ne rugăm ca milostivul Dumnezeu să le așeze sufletele în corturile dreptilor și cinstind amintirea lor, să păstrăm o clipă de tăcere și de cucernică reculegere.

Iar noi, cărora bunul Părinte cereșc ne-a rânduit încă zile pe acest pământ, să ne tragem seamă cu țința vieții noastre și să ne pătrundem de împlinirea datorințelor noastre creștinești, pentru care să cerem *puterea cea de sus* (Luca 24, 49).

Cincizecimea ziua întemeierii Bisericii

Astăzi e praznicul Rusaliilor, praznicul la care prin fapta minunată a pogorării Duhului Sfânt a fost întemeiată Biserica Domnului. Căci evanghelia Domnului în ziua celor dintâi Rusalii s'a înălțat în lume ca Biserica Domnului, clădită pe temelia jertfei de pe Golgota și pe biruința învierii cei de-a treia zi; ca Biserica care este însuși trupul cel mistic al Domnului, iar Domnul este capul ei (I Cor. 12, 27; Efes. 1, 22—23; 4, 12; Colos. 1, 18, 24); ca mireasă a lui Hristos care s'a dat pe sine ca să o sfințească pe ea (Efes. 5, 5, 23—27); ca Biserica pe care Domnul o conduce și o însuflește prin Duhul sfânt. Limbile de foc cari s'au coborât peste sfinții apostoli în ziua Cincizecimii au rămas de atunci încoace statornic în Biserică. Apostolii au trecut din această viață, unii mai curând alții mai târziu, unii prin moarte de mucenici, alții de adânci bătrânețe, dar tot alții și alții le-au luat locul și ca urmași ai lor au răspândit cuvântul evangheliei și au dus Biserica Domnului în curgerea vremurilor până la marginile pământului. Biserica de astăzi este întocmai Biserica din cea dintâi Duminecă a Rusaliilor, în frunte cu apostolii, dar răspândită dealungul vremii până în zilele noastre, în toată lumea. De aceea Biserica — și numai ea singură — are toate mijloacele de mântuire pe cari le-a primit prin sfinții apostoli dela însuși Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos.

Biserica a primit adevărul și harul

Aceiași învățătură de credință pe care a vestit-o Domnul însuși și a predat-o apostolilor Săi, aceiași învățătură din care nici o iotă și nici o cirtă nu se poate pierde și pe care nici inger din cer de ar mai veni nu are dreptul să o schimbe, întocmai aceiași învățătură o mărturisește și o propove-

duiește sfânta noastră Biserică și astăzi. Ceriul și pământul vor trece, dar cuvântul Domnului și învățătura pe care El ni-a lăsat-o prin Biserica Sa, pe care nici porțile iadului nu o pot birui, rămâne în veci. Adevăr rupt din adevărul cel veșnic și din înțelepciunea lui Dumnezeu, este ceea ce învață astăzi sfânta noastră Biserică. Prin această învățătură s'a luminat și s'au mântuit părinții și strămoșii noștri.

Aceleași sfinte taine pe cari Biserica — și numai ea singură — le-a primit prin sfinții apostoli dela Domnul însuși, le păstrează Biserica noastră până astăzi și împărtășește prin ele harul cel sfințitor și mântuitor al Domnului. Prin botez primește ea pe creștini la sânul ei de mamă și-i curățește de păcatul strămoșesc; prin sfântul mir îi întărește cu pecetea darului Duhului sfânt; prin taina pocăinții îi curăță și le dă deslegare de păcate; prin sfânta împărtășanie îi împreună cu trupul și cu sângele Domnului; prin taina nunții binecuvintează familia; prin cea a preoției binecuvintează obștea credincioasă și așază în fruntea ei păstorii cei cu dar de sus; iar prin taina sfântului maslu ca un samaritean milostiv se coboară Domnul cu darul Său lângă patul de suferință al bolnavilor. Astfel însoțește Biserica pe fiii ei dela leagăn până la mormânt cu lumina și cu mângăierile ei. Prin sfințele taine Domnul însuși e de față în Biserică și printre credincioșii ei. Eu de câte ori văd săvârșindu-se ori care din sfințele taine, mă gândesc la cuvântul Domnului: „Iată, eu cu voi sunt, în toate zilele, până la sfârșitul veacului“ (Mat. 28, 20).

Aceleași așezăminte de organizație a Bisericii și de păstorie a ei prin ierarhia înzestrată cu dar de sus, cari i-au fost rânduite de Domnul și de sfinții apostoli la porunca Domnului, stau până astăzi în ființa Bisericii și nu este putere pe lumea aceasta în stare să le știrbească. Se pot schimba multe și se schimbă atâtea lucruri în viața omenească, dar Biserica stă ca o stâncă înfruntând toate valurile, căci ea este „stâlp și întărire a adevărului“ (I Timot. 3, 15). Și de s'ar clătina pământul sub picioarele noastre, Biserica Domnului rămâne neclintită, căci tăria ei este Domnul însuși, care o conduce și o umple de adevărul și sfințenia Lui.

Alcătuire veșnică

Biserica nu este deci alcătuire omenească, ci este lucrarea cea sfântă de Dumnezeu așezată spre mântuirea sufletelor noastre. Nu noi „ținem“ Biserica, ci Biserica ne naște pe noi. Ne naște duhovnicește prin puterea cea de

sus la o viață nouă întru Hristos Domnul. De aceea creștinii sunt cu adevărat fiii Bisericii. Ce ferice nespun de mare este aceasta de a te ști tu, creștine, fiu al acestei mame iubitoare care este sfânta noastră Biserică. Din iubirea ei împarte dela Domnul însuși daruri peste daruri, și nu este pe pământ alt așezământ care să împartă atâtea comori pentru sufletele oamenilor, ca Biserica. Prin Biserica noastră s'a mântuit neamul nostru din asupririle și prigoanele prin care a trecut. Altarul ei a rămas neclătit în mijlocul tuturor năpăstuirilor, fiindcă voiața lui Dumnezeu s'a cuprins în el. Și astăzi Biserica este razimul cel mai puternic al sufletelor noastre.

Iată de ce, dragostea și alipirea noastră și a întregului nostru popor trebuie să fie pururea vie și neșovăitoare către sfânta noastră Biserică. Vai de acela care ar putea să se elatine ori să șovăiască în simțemintele sale de credință către această bună și dumnezeiască maică a noastră! Vai de acela care se lapadă de ea și fuge dela altarul ei!

Nețărnut de mare este, iubii mei, răspunderea pe care o au toți credincioșii către sfânta noastră Biserică. Este răspunderea pentru sufletul lor și pentru mântuirea acestui suflet. Cu atât mai mare este această răspundere pentru un preot, așezat să poarte grijă de mântuirea sufletelor, despre care va avea să-și dea socoteală.

Preotul căzut

Dar iată că dela adunarea din anul trecut, tocmai acel preot care a avut mai multă încredințare din partea noastră în lucrarea Oastei Domnului, prin urmare tocmai acel preot care trebuia să simtă mai multă grijă față de sine și față de cei intrați în Oaste, tocmai el a căzut dela Biserică și a apucat pe căi rătăcite.

Este fără îndoială că:

un preot care nici prin darul preoției nu se simte legat de Biserică — *este căzut dela Biserică*;

un preot care își dă demisia din slujba bisericească și declară în scris că n'a primit dela Biserică nici o încredințare în lucrarea de propagandă religioasă — *acel preot prin însăși această declarație este căzut dela Biserică*;

un preot care spune că nu prin Biserică are legătura lui întru preoției cu Mântuitorul, ci ca sectarii crede că are această legătură cu încunjurarea Bisericii — *acel preot este căzut dela Biserică*;

un preot care n'ascultă de ierarhul și de păstorul său, în numele și din încredințarea caruia are să îndeplinească orice lucrare bisericească, ci se răsvrătește împotriva disciplinei și calcă ordinele mai marelui său — *un astfel de preot este căzut dela Biserică*;

Vedenie sau amăgire

un preot care nascocoște că a avut vedenie prin care i s'ar fi arătat Domnul ca să-l întărească pe drumul neascultării de Biserică, deci un preot care hulește pe Domnul făcându-l părtaș neascultării sale de Biserică — *este căzut dela Biserică și este căzut și din Oastea Domnului*, fiindcă vrea să înșele după sine prin vedenii buna credință a ostașilor. Domnul a învrednicit cu vedenii pe apostolii Petru și Pavel și pe

alții, dar pentru scopuri de evlavie, nu pentru ca să aproape luarea pe nedreptul a unei tipografii din banii altora și cu destinația de a fi proprietatea Oastei Domnului. Dacă ar fi avut aievea vedenie în care i s'ar fi arătat Domnul, atunci nu și-ar fi cerut iertare pentru rătăcirea sa, căci cum putea presupune că și Domnul a greșit încurajându-l prin vedenie pe calea rătăcirii și făcându-l părtaș la rătăcirea lui. Iar dacă totuși și-a cerut iertare, aceasta înseamnă că n'a avut vedenia. Din încurcătura aceasta în care s'a aruncat cu nascocirea vedeniei, nu poate ieși, ci e prins ca într-o cursă: ori cererea de iertare nu e sinceră, ori vedenia e mincinoasă;

un preot care prin astfel de mijloace încearcă să amăgească după sine pe credincioșii Bisericii, tulburând pacea și liniștea în rândurile lor — *este căzut dela Biserică și din Oastea Domnului*.

În deșert își cere iertare numai cu buzele dar nu din inimă curată ci îngrădită cu toate rezervele ca să rămână cu Oastea Domnului dusă după dânsul. Iertarea presupune căință și ieșirea din greșalele săvârșite, dar acel preot sub iertare nu înțelege părăsirea rătăcirii, ci vrea un fel de aprobare din partea Bisericii. Ori, una ca aceasta nu se poate, fiindcă Biserica nu poate aproba rătăcirea și nedreptatea nimănui. Iar dacă declară că nu voiește să se despartă de Biserică, aceasta înseamnă că nu vrea să-și recunoască rătăcirea, fiindcă prin toată purtarea sa s'a rupt dela Biserică. Sentința ce i-a adus-o Biserica până acum, nu înseamnă altceva decât constatarea acestei rupturi și arătarea locului pe care însuși și l-a ales prin purtarea sa, adică afară din Biserică. Dar declarația că nu se desparte de Biserică este o batjocură, câtă vreme prin toate faptele sale s'a desfăcut de Biserică. Ori atunci, nu știe ee este Biserica, adică n'are învățătura ortodoxă despre Biserică. Eu m'am ocupat o viață întreagă cu această învățatură și în cunoștința ei și în cunoștința purtării celui preot spun, că el s'a rupt de Biserică.

Cu Biserica nu te poți juca

Biserica trăiește de aproape două mii de ani și îi sunt cunoscute toate fețele ei și cu Biserica nu te poți juca ușuratic vrând să o fasonezi după părerile tale, ci orice credincios și mai ales un preot trebuie să-și îndrepte purtarea sa potrivit învățăturilor Bisericii și a celor despre Biserică, care este una și sfântă. Cu toată rabdarea și bunăvoința am arătat celui preot calea greșită pe care a apucat, dar n'a voit să mă asculte. Sf. Ignatie, purtătorul de Dumnezeu, a zis: „celce face ceva fără știrea episcopului său, face slujbă diavolului”. Iar sf. Ciprian graiește așa: „trebuie să ști că episcopul este în Biserică și Biserica în episcop și când cineva nu este nici în Biserică”. Dar mie mi se pare că în sufletul celui preot se găsește piedeci atât de mari, încât nu-mi vine să cred că ar mai fi în stare să primească atâta har de sus ca să se întoarcă din rătăcire. Domnul da fiecăruia cât har îi trebuie pentru mântuire, dar nu fiecare suflet îl primește.

A fi ostaș, dragilor mei, înseamnă a rămâne credincios până la moarte Bisericii, căci nu-

mai așa rămâi în obștea creștinilor celor dreptmăritori și mădular în trupul Bisericii.

Cele spuse aici nu le spun cu vrăjmășie, dar m'am simțit dator să fac aceste mărturisiri, pentruca să iee cunoștință despre ele toți fiii cei buni ai Bisericii noastre și să se ferească de rătăcire.

Peste această dureroasă întâmplare noi trecem înainte și ne vedem de lucrul nostru. Venind la această frumoasă adunare a noastră, spunea pe drum păr. protopop Moța din Orăștie, că Biserica este un pom atât de mare încât acopere pământul și nu se simte dacă o frunză uscată se desface și cade de pe el.

Oastea Domnului are rost numai în Biserică

Pentru orice ostaș adevărat și pentru orice minte creștinească este limpede că scumpa noastră mișcare de trezire religioasă, de trăire cu Domnul, are rost numai câtă vreme e în Biserică. Scoasă din legăturile ei firești cu Biserica, ar deveni o sectă primejdioasă pentru mântuirea sufletelor și pentru unitatea în credință a neamului nostru. Dacă fiecșre căpitan ar ieși de sub comanda generalului său, atunci ce s'ar alege de oaste? Intocmai așa ori și mai mult în Biserică, unde se tratează de mântuirea sufletelor, nu poate nici un preot să iee drumul în care parte l-ar îndrepta ochii săi, cu cari nu vede bine.

Iubii ostași din Oastea Domnului nici nu se gândesc măcar să se despartă de mama lor, care i-a născut duhovnicește, cum se despart frunzele uscate de pe pom, ci cu toții vor rămâne strânși în jurul altarelor sfinte noastre Biserici. Oastea Domnului este Oastea Bisericii și prin lucrarea ei vrem să înfăptuim acea *renaștere sufletească*, acea *inoire morală* în sânul poporului nostru, de care avem cea mai mare nevoie astăzi. Mai mult decât oricând și decât orice ne trebuiește acea *naștere de sus*, despre care i-a vorbit Mântuitorul în taina unei nopți lui Nicodim (Ioan c. 3). Căci sufletele renăscute prin puterea de prefacere a evangheliei Domnului, sunt purtătoarele luminei și adevărului, ale binelui și virtuții în viața unui popor. Pe ele se sprijinește progresul cel adevărat și siguranța în viitor. Dacă toți fiii țării noastre, dela plugari, la meșteșugari, la neguțatori, la advocați, doctori, funcționari, profesori, învățători, ostași și ofițeri, preoți, învățați și neînvățați, tineri și bătrâni, dacă toți s'ar pătrunde de duhul lui Hristos, dacă ar primi în sufletele lor lumina Lui și în inimile lor darul cel sfințitor al Lui, și cu El împreună și-ar trăi viața și și-ar împlini datorințele lor, o, atunci s'ar schimba dintr'odată și ar lua altă înfățișare viața din țara noastră. Atunci n'ar fi popor mai fericit ca poporul nostru. Dacă toți ar asculta glasul Bisericii, prin care-i chiamă la mai multă credință, la rugăciune, la iubire și dreptate, atunci s'ar stinge neînțelegerile și vrajbele, ura și dușmânia cari otrăvesc viața din zilele noastre. Atunci păcatele nu s'ar răsfața fără de rușine, ar amuți sudalmele și ar înceta bețiile și poftele nesățurate după plăceri și avere.

Această viață creștinească trăită după povețele Domnului și ale Bisericii Lui, vrea să o sporească Oastea Domnului. Cu aceste îndemnuri a pornit la drum și, ca o gardă a Bisericii, vrea să aducă

suflete cât mai multe făcându-le părtașe ale credinței și darului dumnezeesc. Cu aceste îndemnuri să vă întoarceți, iubii mei, dela această adunare la casele Voastre și prin satele Voastre să le vestiți cu tot curajul și cu toată înșuflețirea. Prin pilda vieții Voastre să câștigați pe frații Voștri și astfel să sporiiți rândurile Oastei.

Oastea Domnului merge înainte

Dar și Oastea trebuie să meargă mai departe întru înfăptuirea programului ei. De aceea, în decursul acestui nou an vom introduce între ostași practica de a se mărturisi și împărtăși de mai multe ori în decursul anului bisericesc, de cum a fost obiceiul până acum. Cât de înălțătoare și neuitată a fost clipa din ziua de ieri și azi, când ostașii, frați veniți din toate unghiurile țării, s'au cuminecat din același potir cu trupul și sângele Domnului, în sfânta noastră biserică catedrală. Acest obicei trebuie generalizat în toate adunările mai numeroase ale ostașilor, ținute în diferitele centre ale Oastei. Trebuie așezat sufletul cât mai des sub lumina și sfințirea harului dumnezeesc, căci el îl hrănește și curățește.

Raspândiți cât mai mult gazetele Oastei: **Lumina Satelor** și **Oastea Domnului**, cari duc cuvântul Domnului și talmăcirea lui prin familiile creștinilor. Fiecare cetitor nou pe care l-a câștigat un ostaș pentru aceste gazete, înseamnă o nouă biruință a Oastei.

Am tipărit gata tocmai acum, cu prilejul acestei adunări, o minunată *Carte de rugăciuni*, potrivită pentru toate stările și trebuințele creștinilor, cu cântări bisericești așezate pe note și împodobită frumos cu chipuri sfinte. Din casa nici unui ostaș și credincios al nostru să nu lipsească această prea frumoasă carte de mângâiere și înălțare a inimei spre Dumnezeu. În scurtă vreme vom da la lumină și alte scrieri ziditoare de suflet pentru Oastea Domnului.

Cu ajutorul Domnului, nădăjduiesc să pot termina încă în acest an sfânta mănăstire brâncovenească dela Sâmbăta de sus și voi face din ea un izvor de daruri duhovnicești, la care să-și adape sufletele însetate după rugăciune ostașii din Oastea Domnului.

Prin aceste și prin alte înfăptuiri de ajutorare a celor lipsiți vom face din Oastea Domnului din ce în ce mai mult o unealtă scumpă în lucrarea Bisericii. Căci, slavă Domnului, ogorul Bisericii este larg și programul ei este cuprinzător. Atât de cuprinzător cât voia lui Dumnezeu. Acesta este programul sfinte noastre Biserici: să facă pe oameni să voiască și ei, ceea ce vrea Dumnezeu. Auzi iubite creștine: *să vreați și tu ceea ce vrea Dumnezeu*, iată marele program de viață al Bisericii, în care să ne încadrăm cu toții și pentru înfăptuirea căruia e datoare să lucreze cu râvnă sfântă și Oastea Domnului.

Rugăciune.

Taiă preasfânt, ceresc Părinte caută cu milostivire asupra noastră și ne luminează în acest mărit praznic al Cincizecimii; trimite Duhul Tău cel sfânt, care odinioară s'a coborât asupra sfinților apostoli și ne întărește în credință, în nădejde și în dragoste și ne ajută să gândim cu toții una, și una să rămânem în iubirea Fiului Tău. Fă-ne să sporim

Întru lucrul tău, sfințește-ne în Biserica ta, în care rămânând cu credință, să fim fericiți întru tine, în viața de acum, dar mai ales în cea viitoare. Părinte sfinte trimite binecuvântarea ta cea cerească asupra noastră și ne mântuiește. Amin.

Au urmat salutarile delegaților, după care a luat cuvântul I. P. C. Sa arhiman-dritul Scriban, subliniind importanța păstorilor religioși și a întrunirilor de felul acesteia care constituie prilej de cunoaștere și înrudire sufletească. Indeamnă să ne abținem dela păcate și să milităm în cadrul Oștii Domnului.

Pr. P. Grosu-Chișinău arată că preoții sânt urmași apostolilor și că ostașii sânt dator să asculte cu supunere de ei. Aduce binecuvântarea Mitropolitului Gurie al Basarabiei și Părintele protopop Mageru, delegatul P. Sfințitului Roman, aduce salutul ostașilor din Oradea, Păr. Alexandrescu aduce salutul ostașilor din județul Buzău, Pr. Il. V. Felea vorbește ca delegat al Eparhiei Aradului.

Dl Dr. Suci-Sibianu-Brașov, arată motivele pentru care face parte din Oaste. Prot. I. Moța spune că slujitorii altarului se silesc să ție pe fiii bisericii legați de ea.

Au mai rostit frumoase cuvântări: Pr. M. Șerpoianu din București, V. Șerban din Viștea de jos, I. Radu din Deva ș. a. Adunarea a fost încheiată cu cuvântarea Pr. Gh. Secaș.

După aceasta s'a servit ostașilor masa la Academia teologică și congresul s'a încheiat.

Un episcop care desconsideră interesele superioare ale statului. La Baia mare, dela granița de vest a țării, s'a ținut Duminecă o conferință antirevizionistă. A vorbit dl profesor universitar Onisifor Ghibu, ear intelectualii orașului, prezenți în mare număr la conferință, au primit cu satisfacție expunerile profesorului, care a arătat cum catolicismul unguresc mergă până a face și din cărțile de rugăciuni ale copiilor instrumente de propagandă revizionistă.

Episcopul greco-catolic român din Baia mare, Alexandru Rusu, fiind de față la conferință, s'a ridicat, spre surprindere generală, și a început să polemizeze cu vorbitorul și să apere astfel catolicismul unguresc...

Auditoriul însă a răspuns desaprobând, în cuvinte nu tocmai cruțătoare, atitudinea neromânească a prelatului român.

Declarațiile dlui ministru Alexandru Lapedatu

O delegație de preoți din Iași a fost primită în 18 I. c. din partea dlui ministru al cultelor, Al. Lapedatu, care în legătură cu problema salarizării clerului a declarat următoarele:

Bugetul bisericii ortodoxe pe anul în curs va fi rectificat în sensul că salariul tuturor membrilor clerului va fi readus la nivelul salariului din anul trecut.

Chiar gradațiile din anul acesta vor fi plătite, în cazul că se va suspenda decizia generală prin care se oprește plata gradațiilor noi.

În ce privește viitoarea salarizare, dl ministru a declarat, că atât guvernul cât și dsa, ținând seamă de revendicările clerului, au decis următoarele:

Să aducă la toamnă o lege de armonizarea salariilor funcționarilor publici. Înăuntrul acelei legi, se vor stabili și salariile clerului, — pe următoarele principii:

1. Preoții vor primi dela stat un salariu echivalent cu acela al corpului didactic, și anume: cei dela țară un salariu de învățător, iar cei dela oraș un salariu de profesor.

2. Bisericele cu averi proprii vor contribui la salariile clerului cu cât vor putea: adică, dacă veniturile acestea vor permite, cu salariul întreg.

Acolo unde aceste venituri nu sânt îndeslătore, cu o sumă corespunzătoare, statul adaogând restul până la completarea salariului legal.

3. În nici un caz, veniturile serviciilor religioase nu vor fi socotite ca avere proprie a parohiei și nici la salarizarea personalului bisericesc.

4. O parte din pământurile, azi în folosința personalului parohiilor, va fi lăsată mai departe cu această destinație, fără să fie socotită la salariu, iar restul venitului din pământ, case etc., se va socoti la venitul parohiei.

5. În ce privește cumulul, el se va aplica clerului în conformitate cu dispozițiile legii generale a cumulului, iar cântăreții cari vor avea și altă funcție, nu vor fi considerați cumularzi, dacă suma ambelor salarii nu va atinge un nivel anumit, care se va determina prin lege.

Vor beneficia de dreptul la jumătate din salariul al doilea și preoții cari mai ocupă o a doua funcțiune în afară de biserică, ca profesori primari și secundari de orice specialitate.

*

Acestea ar fi normele nouă pentru salarizarea clerului bisericii ortodoxe române.

Deodată cu înfăptuirea lor s'ar pune capăt situației excepționale și dureroase, de care, în ultimii zece ani, a fost împărțită biserica neamului și clerul ei prin nesfârșitele reduceri și suprimări de salarii tocmai în timpul când lumea este tot mai copleșită de indiferentismul religios și de necredința atât de păgubitoare intereselor neamului și țării.

Să înceteze, în sfârșit, umilirea neasămuită a sfântului așezământ și a slujitorilor săi, dela cari se cer jertfe supraomenești.

Probleme, fapte, comentarii

Rămășițele pământești ale fostului domnitor moldovean și mare cărturar, Dimitrie Cantemir, s'au depus, în 17 Iunie 1935, în cripta sfintei biserici Trei Ierarhi din Iași.

Treizeci de preoți, în frunte cu Mitropolitul Moldovei și al Basarabiei, au slujit prohodul celui reprimat pe vecie în pământul țării libere, după 224 ani dela moartea lui.

Domnul Moldovei, Dimitrie Cantemir, tip de român moldovean și ortodox, s'a refugiat, constrâns de împrejurări, în Rusia, pentru a fi folositor neamului și creștinătății. În veci pomînirea lui!

*

Sprrijinind pe revizionistii unguri... — Profesorul universitar și bun cunosător al problemei minoritare din România, dnul O. Ghibu, vicepreședintele Ligii antirevizioniste române din Transilvania, a ținut de curând, în părțile Sălajului, câteva impresionante conferințe în fața unui numeros public, arătându-i cu dovezi primejdia ce prezintă pentru țara noastră: presa maghiară, asociațiile culturale, biserica maghiară catolică, ordinile călugărești maghiare, și partidul maghiar. În aplauze furtivoase s'a votat apoi o moțiune, care cere: desființarea ordinilor călugărești maghiare ardeleni ce stau în slujba politicii imperialiste maghiare; luarea de măsuri împotriva conducătorilor bisericilor maghiare din nordul

Guvernul actual, prin ministrul său de culte, pune în vedere legislația definitivă a salariilor clerului nostru și în același timp încetarea desconsiderării și renegării față de ceice, în activitatea lor pastorală, au să participe la întreaga mișcare culturală, socială și economică de regenerare a poporului, îndemnând și povățuind satele la împlinirea exactă a sarcinilor ne-numărate și la dragoste și credință față de patrie și Suveran.

Este vremea supremă să se dea preoțimii puțința de-a-și face pe deplin îndatoririle ce i se impun.

Transilvaniei, unde se susține maghiarismul agresiv, chiar în această regiune dela frontieră, — și alte deziderate în interesul superior al țării.]

O gazetă, vrând să combată ceea ce a îndrăznit să spuie dl O. Ghibu în propagandă antirevizionistă, îl declară, între alte multe porecle, pur și simplu un «maniac», va să zică un smintit, „mai periculos pentru aceia pe cari vrea să-i servească, decât pentru aceia pe cari îi atacă...” —

Gazeta, foarte nemulțumită, socotește că va fi poate una de pe la Budapesta, ce miroase a usturoi? — Vă înșelați! — Este o gazetă românească: e foaia mitropoliei dela Blaj, „Unirea”, din 15 Iunie 1935.

*

Reducerea bugetare și preoțimea. — Impotriva nedreptelor reduceri bugetare, care ating dureros situația materială a clerului nostru au luat poziție atât Asociațiile acestui cler, cât și protopopiatele din eparhii, întrunite în conferințe de protestare în decursul lunii Iunie din a. c.

În numărul precedent al foi, am înregistrat, — dintre numeroasele proteste ce ni s'au trimis, — Moțiunea votată de preoțimea ortodoxă română din protopopiatul Sibiului.

Conștiința de misiunea, religioasă și națională, săvârșită în mijlocul poporului, preoțimea tuturor protopopiilor mitro-

* FOIȘOARA *

PREDICĂ

rostită într-o conferință preoțească
[Fragmente]

„Și pentru dânsii eu mă sfințesc pe mine însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr” [Ioan 17, 19].

...Decând lumea e lume, toate neamurile, toate semințiile și limbile, înțeles-au, mai întâi prin puterea instinctului, mai apoi prin puterea judecății, că este, că trebuie să fie, o Ființă, o putere nevăzută și nepătrunsă, care creând acest tot văzut și nevăzut, această lume cu „tăriile și stihilele” ei, înzestrată cu măiestre podoabe și viețări, — le susține, le conduce și stăpânește cu înțelepciune și putere nepătrunsă de om... Această Ființă necuprinsă, dar, din efectele lucrărilor ei, întrevăzută cu ochiul credinței, — a fost numită *Dumnezeu*.

Uimite de vederea creaturilor variate și a fenomenelor miraculoase, neamurile pământului, în silința lor de a venera ființa nevăzută, i-au dat mai multe numiri; i-au împărțit puterea și lucrarea, făurindu-și închipuirii lor mai mulți zei cu numiri deosebite.

Inchinătorii, pe vasele câmpii ale creștinilor rătăcite, fură, la plinirea vremii, deșteptați din visările deșerte de mii de ani, prin glasul răsunător până la marginele lumii, spus lângă fântâna lui Iacob: «*Dumnezeu este Duh... și cine l se în-*

chină, cu Duhul și cu adevărul trebuie să l se închine...»

Ferice de neamurile care au auzit și au urmat acest glas..., fiindcă acela n'a fost grăit de om, nici de inger, ci de însuși Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, care tocmai pentru aceea s'a coborât din cer, ca să arate lumii adevărul: *Eu sânt calea, adevărul și viața..., «Eu sânt lumina lumii, celce vine după Mine și crede cuvintele Mele, — va umbla în lumină, și nu în întunec...*»

Odată arătat adevărul adevăr, tuturor celor ce cred în El, li se poate aplica sentința mântuirii: «*îndreptatu-te-ai, luminatu-te-ai, spălatu-te-ai...*»

Ferice de ceice au urmat și au continuat forma acestei închinări a dumnezeirii.

De trei ori fericiți noi, credincioșii bisericii ortodoxe, căci, prin această biserică, care n'a adaus, nici n'a omis nimic dogmatic din formularul de închinare, din cultul statorit de Sf. Părinți, continuăm a ne închina, precum s'au închinat și acei Sfinți Părinți, și toți primii creștini, mai apropiați și cu timpul, și cu sufletul și cu adevărul de Cel ce striga: «*Cerul și pământul se vor sfârși, dar cuvintele mele vor rămânea...*» deci «*învățați toate neamurile să păzească toate câte am poruncit vouă*».

Cultul sfintei noastre biserici ortodoxe, întemeiat pe cuvintele Mântuitorului dela Cina cea de taină, premergătoare sfintelor Sale patimi: „luați măncați, acesta este trupul Meu...” referitoare la pânea

dată ucenicilor Săi; și: „beți dintru acesta toți, acesta este sângele Meu” referitoare la vinul imbiat acelorași apostoli, — repetă în mod concret scena sfântă din cea memorabilă seară. Acest cult al bisericii noastre, mai întemeiat și pe cuvintele: „Eată Eu cu voi sânt, până la sfârșitul veacurilor” — prin repetarea acelei scene divine: aduce în fața închinătorilor, în mod real și adevărat, chiar pe acel Isus Hristos, care înainte cu 1900 de ani a umblat în carne și oase printre pământeni.

Prin cele premerse am ajuns la încheierea, că noi, credincioșii bisericii ortodoxe, avem un cult, prin care: 1. laudăm pe adevărul Dumnezeu, descoperit nouă prin unul născut Fiul Său — Domnul nostru Isus Hristos; — 2. că acest cult, această formă de închinare și preamărire a dumnezeirii, este cea întocmită de apostoli și de sfinții Părinți — și folosită de toți primii creștini; — 3. că în urma folosirii acestui cult, păstrat și astăzi, — stăm pe planul dreptei mărturisiri, a dreptei credințe, deci și a adevăratei fericiri.

Cultul sfintei noastre ortodoxii e înălțător și bogat. Marcăm partea ce ne interesează din acest cult: serviciul divin din Dumineci și sărbători: Utrenia, cu rugăciuni și laude, culese atât din T. V. cât și din T. N.; urmată de sfânta Liturghie, împodobită și ea cu rugăciuni, imnuri și tâlcuiri scoase cu deosebire din izvoarele Testamentului Nou.

Precum, pentru a atinge creștetul unui munte, călătorii de pe coastele lui, sânt îndreptați cu pașii spre creștet, unde se și

întâlnesc la un singur loc, — întocmai așa și toate cetirile și tâlcuirile, rugăciunile și laudele serviciului divin, ținesc spre punctul culminant: prezentarea Domnului Isus Hristos pe altarele noastre prin prefacerea pâinii și a vinului puse pentru sf. jertfă.

Noi, preoții, și întreg poporul credincios de față la sfânta liturghie, în tot cursul ceremonialului, avem pe sfânta masă pâne din grâu, coaptă de mână de femei în cuptor pământesc... și avem vin stors de mână de om din strugurul viței, — până la punctul culminant al serviciului: pânea când vine rândul rugăciunii rostită de preot, după întreita lucrare a Duhului sfânt: „și fă pânea aceasta însuși preacinstit Trupul Hristosului Tău...” „...eară, ce este în pâharul acesta, însuși preacinstit sângele Hristosului Tău...” „Prefăcându-le pe Ele cu Duhul Tău cel sfânt”. Din acest moment stă în fața ta însuși Stăpânul tău..., însuși Mântuitorul tău, și-ți zice cu blândețe: „îndrăznește, Eu sânt, nu te teme...” „eată pentru tine, eată pentru voi, m'am sfințit pe Mine însumi, ca și voi să fiți sfințiți în adevăr...”

Noi creștinii ortodocși, ținând limpede și nefalsificat credința și cultul sfinților Părinți, avem tot dreptul, ca aievea să exclamăm la finele liturghiei:

„Văzut-am lumina cea adevărată, luat-am Duhul cel ceresc, aflat-am credința cea adevărată, deci, nedespărțitei sfintei Treimi să ne închinăm, căci aceea ne-a mântuit pe noi...” Amin.

Pr. George Rain

poliei noastre, solidară pe întreaga țară, cere dela conducerea statului cât mai urgenta satisfacere a justelor sale revendicări.

Preoții trebuie neapărat să i se asigure, din partea statului, salariul meritat, care să-i facă posibilă existența și în deosebi împlinirea cu vrednicie a îndatoririlor sale duhovnicești, culturale și naționale.

Filosofia Grecească I. Perioada ontologică și prima parte din perioada eudaemonologică: 1. Lămurirea grecească și Socrates; — 2. Platon; — 3. Aristoteles. De Windelband-Goedeckemeyer, traducere din limba germană de Tudor D. Ștefănescu, profesor la Colegiul național Carol I și la liceul ortodox de fete, Craiova, Tip. „Biruința”. F. a. — Un volum de 288 pp. Preț 115 Lei.

Colecția „Cultura greco-romană în viața românească” (Craiova, strada Alex. Lahovari 160), — o colecție de care am mai făcut amintire (în Nr. 6 din a. c.), — ne aduce un nou volum al distinsului cugetător german Wilhelm Windelband (1848—1915), care a ilustrat cu prelegerile sale cadrele filosofice dela patru universități: Zürich, Freiburg, Strassburg și Heidelberg.

Istoria filosofiei grecești de Windelband este publicată de dl prof. Tudor D. Ștefănescu după a patra ediție germană, prelucrată de Albert Goedeckemeyer, și prezintă o valoare deosebită, ca una ce este tratată din punctul de vedere al unui cunosător serios al cugetării omenești în toate direcțiile și în toate vremurile.

Traducătorul român ne mai spune, că a avut norocul să asculte prelegerile aceluia superior profesor, în vara anului 1907, la universitatea din Heidelberg, „din îndemnul și în instructiva tovarășie a P. C. Sale Arhimandritului Iuliu Scriban”. În vara aceea profesorul dela Heidelberg „vorbea tocmai despre filosofia grecească”.

Cartea aceasta de istorie a filosofiei grecești va aduce prețios serviciu tuturor candidaților la examenul de capacitate la lină grecească, dar și profesorilor de limbă greacă și latină, îndatoriați să cunoască istoria filosofiei grecești pentru a putea tălmăci lămurit și exact pe un Cicero, Vergilius, Horațiu și pe alți scriitori ai vechimii clasice.

Traducerea cărților de filosofie, de care lumea de astăzi, pe nedrept, se prea ferește, este împreună cu greutatea specială de limbă și vocabular; — în traducerea conștiințioasă, publicată de dl profesor Tudor D. Ștefănescu, toate aceste greutatea ni se par biruite. Lucrarea sa mai nouă ne împrietenește astfel și mai mult cu principiile și ideile satorite de marii cugetători ai anticității clasice, ale căror sisteme filosofice se apropie, în multe privințe, de învățăturile Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Problema educației religioase a tinerimii școlare trebuie să ocupe nu numai cercurile bisericesti, ci în același grad și cercurile profane, și în primul rând pe conducătorii statului.

Acolo unde educația școlară se face pe temeiurile religioase-morale ale creștinismului, rezultatele sânt îmbucurătoare. Dovezi grăitoare ne dau liceele noastre confesionale, ortodoxe române, din Brașov și din Bradul Zarandului.

Dintr-o corespondență primită azi din protopopiatul Zarand, reținem următoarele:

Liceul ortodox român dela Brad este condus de un director preot, ajutat de alt profesor, diacon, și de celelalte tinere puteri didactice, dintre care șapte profesori licențiați s'au prezentat la recente examene de capacitate, ținute la universitatea din București, și le-au trecut cu deplin succes. Școlarii liceului, conduși de profesorime, urmează ca și în anii precedenți a se deplasa în împrejurimi organizând reușite manifestații culturale spre folosul și bucuria ascultătorilor. Liceul dela Brad se pregătește acum pentru

festivitatea desvelirii monumentului înălțat eroului martir Crișan al revoluției dela 1784. Monumentul, ridicat în fața liceului nostru, este opera talentatului sculptor și profesor de desen la acest liceu, a dlui Radu Moga Mânzat, care are la activul său câteva creații sculpturale favorabil apreteiate de critică și de publicul privitor.

Correspondentul nostru constată, că școalele Bradului își torc mai departe firul tradiției, dezvoltând în tinerețea ce i se încredințează sentimentele creștinești și naționale prin fapte și cuvinte. Forurile chemate au prilej, în întreg cursul anului școlar, să se convingă despre acest adevăr și, în consecință, să dea toată atențiunea și întreg sprijinul cuvenit așezămintelor sfintei noastre biserici ortodoxe.

Mistificări. — Primim la redacție broșura de 48 pp., sub titlul „Unirea cu Roma și revoluția lui Horea”, de Pr. Dr. Ilie Dăianu, „Bucovina”, București, 1935, preț 30 Lei.

Autorul broșurii, preot greco-cat., are o răfueală cu discursul rostit, în 28 Februar 1935 la Ateneul din București, din partea I. P. Sfințitului Patriarh al României Miron, care în menționatul discurs se oprișe și la împrejurarea: ce parte activă [ca „denunțianți”] au avut preoții greco-catolici, în general, în desfășurarea revoluției de acum o sută cincizeci de ani.

Broșura, pornind dela această împrejurare, găsește potrivit prilej să se ocupe «mai amănunțit de actul mare al unirii cu Biserica Romei».

Și, pentru a învedera „bunătățile” și „fericirile” ce stau gata să ne copleșească trecând în brațele deschise ale Romei papale, iscusitul autor, Dr. Ilie Dăianu, ne prezintă un belșug de citații luate din scriitori români, chiar și ortodocși. Eată câteva:

În capitolul «Preoții uniți și revoluția lui Horea» [p. 9] se citează versurile lui V. Militaru: „Veniți, români, din largă zare, Mereu să fim uniți [subliniat de Dr. Ilie Dăianu], mereu, Să făurim o țară tare, Să placă și lui Dumnezeu”.

La pag. 30 e pus la contribuție M. Eminescu: „Și atunci apare Roma”, [aceeaș subliniere], eternă și nemuritoare. [A cui Romă?]

În epilog [pag. 44] se face apel la Eliade Rădulescu, cel ce a scris:

„Din slava strămoșească, De am căzut, ne'nalță; De am uitat unirea, Ce ne întârea în toate, Acum ne fă uniți!” [sublinierea de acelaș].

Mai sânt și alți scriitori de seamă, chemați în sprijinul «unirii», a unirii cum o înțelege autorul broșurii polemice, — și cum din întâmplare sânt de parte de-a o înțelege scriitorii citați; — acești din urmă au în vedere unirea națională, unirea între frați, dar nu unirea românilor cu biserica romano-catolică. Eminescu scrie despre Roma lui Romul, nu despre Roma papilor; Eliade Rădulescu spune cuvinte frumoase despre unirea țărilor românești între sine, nu cu Vaticanul, și așa mai departe.

Și dacă «Toate drumurile duc la Roma» [pag. 41], este și aici vorba de o Romă a Romanilor, sau dacă vreți de o Romă națională a italienilor, — și nici decum de o Romă a papilor de ieri sau de astăzi...

Ceea ce a săvârșit broșura pomenită, sânt astfel naive mistificări ce nu mai prind nici la neștiutorii de carte.

Tinările ție-ți zic, scoală-te! Indemnuri creștinești pentru tineretul de azi. Vol. II. Ed. Librăriei Arhidiecezane, Sibiu, 1935. Pp. 112. Lei 50.

Cateheze ținute de fostul iscusit profesor la Brașov, în scop de a sădi în sufletele tinerești virtuțile propoveduite în învățăturile Mântuitorului. Carte potrivită și pentru premii școlare.

A apărut și se poate procura dela Librăria arhidiecezană, Sibiu

Carte de rugăciuni

tipărită cu binecuvântarea Înalt Prea Sfințitului Arhiepiscop și Mitropolit NICOLAE al Ardealului.

Cartea de rugăciuni a apărut în două ediții: mare și mică.

Prețul de vânzare la Cartea de rugăciuni cea mare (320 pagini):

Ediție de lux (legată în piele de capră) Lei 200.—

(legată în piele de oaie) „ 180.—

legată întreagă în pânză „ 70.—

Prețul de vânzare la Cartea de rugăciuni cea mică (116 pagini):

Legată întreagă în pânză Lei 40.—

Legată jumătate în pânză „ 25.—

Cartea de rugăciuni se trimite cu ramburs sau trimițându-se prețul înainte, plus spese postale de Lei 15.—

INFORMAȚIUNI

I. P. S. Sa Patriarhul Miron, invitat de Episcopul de Canterbury, va pleca, zilele acestea, în Anglia, unde se vor relua conferințele ținute recent la București între reprezentanții bisericii anglicane și ai celei ortodoxe române.

În memoria unui cântăreț bisericesc al veacului trecut. Asociația generală a cântăreților bisericesti a inaugurat luni, a doua zi de Rusali, monumentul, un bust de bronz, înălțat în capitală, folcloristului și cântărețului bisericesc Anton Pann. Monumentul e așezat în dreapta bisericii reconstituite, Sf. Gheorghe Nou, în față. Vorbitorii, cu acest prilej, au scos la iveală puterea creștină a sufletului românesc, arătând că astfel de realizări dovedesc credința tare a neamului nostru, credință ce-i va aduce biruință și înflorire.

Tren de sezon București-Sibiu. Cu începere de Joi 20 Iunie 1935 s'au pus în circulație între București-Sibiu următoarele trenuri de sezon: Trenul accelerat No. 203 cu plecarea din București 23.45 și sosirea Sibiu 9.25. — Trenul accelerat No. 204 cu plecarea din Sibiu 20.45 și sosirea București 6.17.

Comunicat. Dela Comandamentul teritorial al C. VII A.: Se aduce la cunoștință tinerilor cari nu au cerut însumarea cu termen redus cu ocazia operațiunilor de recrutare din acest an, că până la 25 Octomvrie 1935 trebuie să depună sau să trimită recomandat la Cercul de Recrutare: a) O petiție timbrată prin care să ceară însumarea cu termen redus; b) Certificatul sau diploma de absolvirea școlii. Aceste acte vor fi depuse numai la Cercurile de Recrutare respective. Ceice nu cer această însumare până la 25 Octomvrie sau cerând-o, nu depun și certificatul școlar, pierd dreptul la termen redus și vor fi încorporați pe întreg termenul de serviciu al armii pentru care au fost recrutați.

Biserică mobilă se află în partea Nord-estică a Canadei. Locuitorii aceluia ținut trăiesc în cătune răsirate și nu fiecare cătun își poate avea biserică. Fiind oamenii locului foarte evlavioși, comuna bisericăscă din orașelul central, a hotărât să întocmească într'un mare autobus o biserică, în care credincioșii să se poată ruga lui Dumne-

zeu și să iee parte la slujbele dumnezești. Biserica-autobus va cerceta pe rând toate cătunele, așa că toți credincioșii vor putea din timp în timp lua parte la slujbele ce se vor celebra în biserica aceasta.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 23 Iunie 1935, va predica părintele Gh. Secaș. Luni 24 Iunie 1935, va predica părintele Prot. E. Cioran.

Tabloul mărfurilor și al obiectelor prețioase, ce se vor vinde în licitație publică luni în 8 Iulie 1935 și în zilele următoare, totdeauna dela ora 8 și jumătate, la Institutul de zălogire Sibiu, Str. Mitropoliei Nr. 19, este expus spre vedere publică la autoritatea industrială de I. Instanță, Str. Mitropoliei Nr. 4, ușa 26, în zilele de lucru dela ora 9—12 a. m.

Posta administrației

Pr. V. P. în B. de jos, Foaia de aici merge regulat. Cercetați la poșta de acolo.

[12] 2—3

Concurs

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia vacantă de cl. III Bucium, protopopiatul Orăștie, — se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Telegraful Român”.

Venitele împreună cu acest post: Sesiune parohială [eclezie] un jugăr și 535 stângini pătrați arător, 800 st. pătr. fânaț, și zece jugăre pădure. Apoi dela fiecare familie una măsură [21 litri] porumb sfărâmat și una zi de lucru.

Nefiind casă parohială, preotul se va îngriji deocamdată singur de locuință Concurenții, — după ce își vor primi permisiunea Preaveneratului Consiliu pentru a concura, — își vor înainta, în termenul indicat, cererea de concurs însoțită de actele cerute, însoțite și de permisul primit dela Preav. Consiliu, — oficiului protopopesco al Orăștiei. Iar în vre-o Duminecă sau sârbătoare se vor prezenta în parohie la sf. Biserică, pentru a servi, cânta sau predica, făcându-se cunoscuți poporului.

Din ședința dela 13 Mai 1935 a Consiliului parohial ortodox român din Bucium.

Bucium la 15 Mai 1935.

Pentru oficiul parohial, în înțelegere cu oficiul protopopesco Orăștie:

Prot. Ioan Moța
administrator al tractului.

Sanatorul dela Schitul Păltiniș

Sanatorul este deschis dela 1 Iunie până la 30 Septemvrie. Situat la 1400 metri altitudine în cea mai frumoasă regiune climaterică. Inzestrat cu tot confortul, putând rivaliza cu oricare Sanator din străinătate. Prețuri convenabile. Informații și prospecte se cer dela Consiliul Arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu